

Mâna care disciplinează a lui Dumnezeu

Evrei 12.4-11: Voi nu v-ați împotrivit încă până la sânge, luptând împotriva păcatului. Și ați uitat de tot îndemnul care vă vorbește ca unor fii: „Fiul meu, nu disprețui disciplinarea Domnului, nici nu te descuraja când ești muștrat de El; pentru că Domnul îl disciplinează pe acela pe care-l iubește și biciuiește pe orice fiu pe care-l primește”. Răbdați disciplinarea, Dumnezeu Se poartă cu voi ca față de niște fii; deoarece, care este fiul pe care nu-l disciplinează tatăl? Dar, dacă sunteți fără disciplinare, de care toți au avut parte, atunci sunteți nelegitimi, și nu fii. Mai mult, am avut pe părinții noștri după carne ca să ne disciplineze, și i-am respectat; să nu ne supunem cu mult mai mult Tatălui duhurilor și să trăim? Pentru că, în adevăr, ei ne disciplinau pentru puține zile, după cum li se părea bine; dar El, pentru folosul nostru, ca să luăm parte la sfințenia Lui. Dar orice disciplinare, pentru acum, nu pare a fi de bucurie, ci de întristare; dar după aceea le dă celor deprinși prin ea rodul dător de pace al dreptății.

Evreii credincioși trecuseră prin multe lupte și suferințe (Evrei 10.32). Luptele cu suferința sunt și astăzi partea copiilor lui Dumnezeu. Ocărăți, asupriți, ei sunt un spectacol pentru lume. Sunt considerați ca gunoiul dinaintea măturii (1 Corinteni 4.13). În această luptă împotriva păcatului, evreii nu se împotriviseră încă până la sânge. Prin aceasta nu este vorba de o luptă pe care ar trebui să o ducem cu toate puterile noastre împotriva propriului nostru păcat. Nicăieri în Scriptură nu ni se spune ceva de acest fel. Noi trebuie să *judicăm* păcatul și să ne lăsăm *curății* de el. În acest pasaj, apostolul vorbește despre păcat ca despre o *putere ostilă*, care s-a manifestat în fiii neascultării împotriva credincioșilor evrei prin persecuții, pentru a-i abate de la credință. Luptând împotriva acestuia, ei nu s-au împotrivit încă până la sânge, adică nu-și pierduseră încă viața în credincioșie până la moarte.

Mai mult sau mai puțin, toți copiii lui Dumnezeu se află în lupta suferințelor. „Și, în adevăr, toți care doresc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi persecutați.” (2 Timotei 3.12) A-L urma pe Isus ne costă ceva în această lume. Pe credincioșii evrei i-a costat tot ce aveau. Credeți oare că jefuirea bunurilor noastre este ceva ușor? Mulți frați din Rusia au trebuit să îndure, în această perioadă întunecată, și jefuirea bunurilor lor, iar unii chiar și-au pierdut viața, rămânând credincioși până la moarte.

Apostolul dorește acum ca evreii să-și privească suferințele și necazurile dintr-un alt punct de vedere decât cel al păcatului și al vrăjmășiei din partea lumii, și anume din cel al laturii divine, iar această perspectivă — perspectiva divină — o neglijaseră în suferințele lor. De aceea, el spune în versetul 5: „Și ați uitat de tot îndemnul care vă vorbește ca unor fii: «Fiul meu, nu disprețui disciplinarea Domnului, nici nu te descuraja când ești muștrat de El.»”

Dumnezeu poate folosi suferințele, pe care lumea ni le provoacă, ca mijloc de educare a noastră. Este minunat și, în același timp, o mângâiere pentru noi să legăm astfel de suferințe de mâna lui Dumnezeu. Dar mai mult decât atât; când Dumnezeu vorbește despre disciplinare, o face în caracterul Său de *Tată*. Cu o dragoste pe care niciun tată pământesc nu ar putea-o arăta, El ni Se adresează cu „*Fiul Meu*”. El dorește ca tocmai în zilele de suferință conștientizarea de a fi în relație de rudenie cu El ca „fii” să fie ancorată de neclintit în sufletul nostru, pentru ca în necazuri încrederea noastră în dragostea Sa părintească să nu sufere. Cu o dragoste

neschimbătoare, ochiul Său veghează asupra „fiecărui fiu”. Nu există niciunul dintre copiii Săi care să nu fie îngrijit constant de El sau care să fie neglijat măcar pentru o clipă. Oricum ar domni mâna Sa asupra noastră, scopul Său este binecuvântarea noastră atât pentru prezent, cât și pentru viitor.

Ce bine că ne știm sub mâna Sa educatoare și totuși iubitoare! Unde am ajunge dacă El ne-ar lăsa să mergem după voia noastră? Ne pare rău pentru acei copii care cresc fără disciplină și deplângem pierderea pe care o suferă astfel în viața lor ulterioară. Când ne muștrăm și ne pedepsim copiii, nu o facem pentru că ne face plăcere pedeapsa, ci pentru că viitorul copiilor noștri este înaintea ochilor noștri. Vedem înclinații și greșeli care le vor aduce prejudicii și pierderi în viața lor ulterioară și care trebuie înlăturate, iar prin educație îi ajutăm să ajungă acolo. Dacă noi, ca tați trupești, acționăm astfel, având în vedere binele pământesc al copiilor noștri, cu cât mai mult o face Tatăl duhurilor cu noi, având în vedere eternitatea. El ne călăuzește pe căi pe care se revelează ceea ce este în inima noastră. Calea pedepsei poate fi dureroasă pentru noi; dar prin ea ajungem să ne cunoaștem inima stricată, așa cum altfel nu am fi ajuns să o cunoaștem, și ajungem la judecarea de sine și la condamnarea voinței proprii, a lucrurilor lumii și a cărnii.

În pasajul nostru biblic ni se adresează două îndemnuri: în primul rând, să nu *nesocotim* disciplinarea Domnului și, în al doilea rând, să nu ne lăsăm *descurajați* de ea.

Suntem expuși în mod special pericolului de a „*disprețui*” atunci când este vorba de suferințe de natură mai generală. Adesea abia le considerăm ca venind din mâna lui Dumnezeu. Le privim mai degrabă ca pe consecințele circumstanțelor și ale împrejurărilor temporale. În viața copiilor lui Dumnezeu, însă, nu se întâmplă nimic care să nu fie legat de mâna Dumnezeului nostru; totul este preluat de mâna Lui spre binecuvântarea noastră. În toate lucrurile, chiar și în cele mai banale, chiar și în mâncare și băutură, trebuie să recunoaștem mâna Lui. Putem sta la *o masă* împreună cu necredincioșii și să mâncăm din *aceeași mâncare*, și totuși pentru noi este altceva decât pentru necredincioși; pentru că pentru noi este sfințit prin Cuvântul lui Dumnezeu și rugăciune. Domnul spune că chiar și firele de păr de pe capul nostru sunt numărate. Dacă aceasta este adevărat pentru noi, cum putem atunci să ignorăm stăpânirea Sa asupra noastră, chiar și în cele mai mici întâmplări, ca și cum ar fi ceva obișnuit! Lumea poate face așa ceva, dar copiii lui Dumnezeu nu.

Apoi suntem avertizați, din perspectiva opusă, să nu *descurajăm* când suntem disciplinați sau muștrați de El. Acest pericol ne amenință atunci când căile necazului ni se par prea grele. Începem să obosim în ele și căutăm căi de ieșire, să le scurtăm. Se pare că acesta a fost cazul evreilor. Persecuția continuă îi descurajase, mâinile lor obosiseră și genunchii slăbiseră (versetul 12). Dacă privirea noastră este îndreptată spre circumstanțe și nu spre Domnul, ne vom descuraja curând în sufletele noastre. Chiar și în timpul persecuțiilor grele și al zilelor de necaz, trebuie să știm că *nu mânia lui Dumnezeu*, ci dragostea Sa se poartă cu noi „ca cu fiii”, „pentru că Domnul îl disciplinează pe acela pe care-l iubește și biciuiește pe orice fiu pe care-l primește” (versetul 6). Pedeapsa și binecuvântarea merg mână în mână. Duhul Sfânt folosește aici cuvântul „a biciui”; este ca și cum ar vrea să ne amintească astfel de biciuirea reală de care a avut parte Domnul, care a parcurs o astfel de cale înaintea noastră și a atins ținta, pentru ca și noi, în mângâierea compasiunii Sale, să nu renunțăm la alergare.

Adesea ne va fi greu să vedem în oamenii care ne urăsc și ne provoacă suferințe biciul mâinii Sale pentru educarea celor iubiți de El. Apostolul îi încurajează de aceea pe evrei să rabde în

suferințele îndurate de la vrăjmașii lor, căci suferințele prin care treceau în școala de educație a lui Dumnezeu erau dovezi ale statutului lor de fii. *Toți* copiii lui Dumnezeu, fără excepție, se află sub disciplina și în școala lui Dumnezeu; și pentru că toți au parte de pedepsirea Lui, necazurile dovedesc că ei sunt fii și nu bastarzi. Bastarzii și robii nu sunt pedepsiți. Robii, dacă sunt neascultători, sunt concediați, dar nu și fiii. Ei au devenit parte a familiei prin naștere și rămân sub disciplina Tatălui.

Poate că Domnul Și-a pus mâna Sa pedepsitoare asupra unuia dintre noi. Poate că nu înțelegem de ce a făcut El așa ceva, și ne împotrivim și ne zbatem împotriva acestui fapt, crezând că suntem atât de sinceri și de onești în intențiile inimii noastre, încât nu poate exista niciun motiv pentru a ne trata astfel. Dar El ne cunoaște mai bine decât ne cunoaștem noi înșine, așa cum și medicul îl cunoaște pe bolnav mai bine decât se cunoaște acesta pe sine.

O, cât de puțin cunoaștem rădăcinile voinței noastre și mândria adesea ascunsă a inimii noastre, căreia Dumnezeu trebuie să i *Se împotrivescă!* Putem, ca și împăratul lui Israel (2 Împărați 6.30), sub presiunea mâinii divine, să ne punem sacul ascuns pe trupul gol, pentru a nu apărea în fața oamenilor ca fiind umiliți și înfrânți de Dumnezeu. O astfel de supunere ascunsă nu este suficientă înaintea lui Dumnezeu. Și cum așteaptă Dumnezeu cu răbdare adesea ani de zile, înainte de a aduce asupra noastră nuiaua suferințelor, pentru a ne vindeca de ceea ce se opune sfințeniei Sale!

Disciplinările Sale nu sunt întotdeauna o pedeapsă pentru neascultare; adesea ele servesc și la educarea noastră, la muștrarea noastră, la învățătura noastră etc.

Ca *pedeapsă* pentru păcat, găsim pedepsirea lui Dumnezeu, de exemplu, la *David*, din cauza păcatului său față de Urie (2 Samuel 12); la fel și la *credincioșii din Corint*, din cauza indiferenței lor față de strângerea laolaltă pentru Cina Domnului. De aceea, ei au fost pedepsiți de Domnul prin slăbiciune, boală, chiar și prin moarte. (1 Corinteni 11.30,32)

Mâna care disciplinează a lui Dumnezeu asupra lui *Iov* nu a fost o pedeapsă, ci o *educație*. Pe calea suferințelor, Iov a trebuit să-și cunoască inima stricată și să învețe să se urască pe sine însuși. Și cât timp durează adesea la noi până când și noi ajungem să ne cunoaștem astfel și să învățăm să ne urâm în stricăciunea noastră! (Iov 42.6).

În cazul lui Pavel, căile de educație ale lui Dumnezeu au fost cu totul de altă natură. Suferințele sub care gemea trebuiau să-i servească spre *adeverire*. Pavel a primit revelații extrem de mărețe. El a primit aceste revelații într-un trup, în care vrăjmașul îl putea ispiti să se înalțe pe sine însuși. Îngerul lui Satan îl lovea cu pumnii, și deși Pavel a implorat de trei ori pe Domnul să împiedice aceasta, Dumnezeu totuși nu l-a oprit. El știa că exista pericolul ca Pavel să se îngâmfe. De aceea, Dumnezeu i-a dat o țepușă în carne, pentru ca el să-și împlinească slujba în dependență continuă de harul Său. Chiar dacă Pavel a primit un alt răspuns la rugăciunea sa decât cel pe care și-l dorea, rugăciunea lui a fost totuși ascultată prin dăruirea puterii pe care Domnul i-a dat-o în slăbiciunea sa. (2 Corinteni 12.7 și următoarele)

Și, din nou, găsim la Pavel și la împreună-lucrătorii cu el încă o altă latură a căilor de disciplinare ale lui Dumnezeu. În 2 Corinteni 1.4 citim despre necazurile prin care au trebuit să treacă pentru a cunoaște *mângâierea* lui Dumnezeu în ele, astfel încât să fie capabili, *prin mângâierea cu care ei înșiși fuseseră mângâiați* de Dumnezeu, să-i poată mângâia pe alții în necazurile lor.

Din toate acestea vedem cât de diverse sunt căile de educare ale Dumnezeului nostru față de noi și cât de important este să răbdăm în neazuri, chiar dacă nu înțelegem încă folosul pe care ele le au pentru noi. Disciplinarea nu este, după cum am văzut, doar o nuia pentru cei neascultători; adesea este cuțitul pentru curățarea viței, ca aceasta să aducă mai multă roadă — adesea mâna care ne păzește de pericolele care ne amenință etc. El știe ce face; faptele Lui sunt întotdeauna o binecuvântare pentru noi. Pe cine iubește, pe acela El îl pedepsește. Dragostea Lui face aceasta doar când este *necesar*, niciodată *fără motiv și doar atât*, până când scopul Său este atins.

Câtă osteneală Îi putem produce noi lui Dumnezeu până când Își atinge scopul în noi, ne-a coborât de pe mândria noastră, ne-a desprins de voința noastră proprie (pe care, în orbire, o putem considera adesea voința lui Dumnezeu), pentru ca noi să avem parte de sfințenia Lui, de sfințenia Dumnezeului care iubește dreptatea și urăște păcatul. Când avem parte de sfințenia Lui, învățăm să judecăm totul după standardul acestei sfințenii a Lui, și noi înșine ne îndepărtăm atunci de tot ceea ce nu este compatibil cu aceasta.

Cu siguranță, pedepsele nu sunt o bucurie în prezent și trebuie percepute ca pedepse de la Dumnezeu, care provoacă și întristare; însă urmează apoi rodul dător de pace al dreptății, dar numai pentru cei care sunt deprinși prin ele. Dacă ne împotrivim mâniașii Sale care disciplinează, pierderea noastră va fi mare; dacă ne lăsăm eliberați prin ele de obstacolele care stau în calea binecuvântării Sale, atunci rodul dător de pace al dreptății va fi partea noastră prețioasă.

Scriptura nu ne ascunde faptul că aceasta necesită *exerciții ale sufletului*. Atunci inima noastră poate întreba: „De ce asta — de ce aia — de ce mâna Ta nu-mi dă succes etc.?” Și Evrei 5.14 vorbește despre exerciții, acolo „pentru deosebirea binelui și răului”, dar aici este vorba de exerciții pentru a recunoaște intențiile și scopurile lui Dumnezeu în disciplinările Sale. Astfel de exerciții spirituale merg împotriva înclinațiilor naturale ale cărnii, dar ne fac să ne liniștim sub mâna Sa și ne întăresc să rămânem statornici în credință.

Să ne încurajăm unii pe alții să avem încredere în Domnul, chiar dacă poate astăzi nu înțelegem căile Sale! Pedepsele Sale sunt semințe care își vor da roada într-o zi viitoare. Nici o lacrimă nu este vărsată aici în zadar. Orice cruce este amară în prezent, dar sfârșitul ei este fericit — fiecare victorie, fiecare credincioșie va găsi odată o răsplată glorioasă, când Domnul va împărți fiecăruia cununa sa.

Titlul original: *Die erziehende Hand Gottes*

Sursa: Handreichungen – Biblische Fragen und Antworten, pag. 73-78, Vol. 18, Anul 1933.